

[Henry Christensen.]

1946 har der i den mellemliggende tid inden de nu afsluttede overenskomster fundet en betydelig lønstigning sted, som tjenestemændene ikke har fået nogen andel i. Det er på denne baggrund, de nye lønninger i staten skal ses.

Det har for venstre været et ønske under hensyn til de forhold, jeg har nævnt, at skabe et i forhold til de private erhverv rimeligt lønniveau for de medhjælpere, vi i vort samfund skal have til løsning af vore fælles opgaver. Det er et andet spørgsmål, at der efter vor opfattelse måske nok er for mange opgaver, staten tager sig af, men vi rejste jo også allerede i udvalget spørgsmålet om de økonomiske muligheder for lovforslagenes gennemførelse.

Den højtærede finansminister fremførte her to synspunkter, der naturligt måtte indgå i vore overvejelser. For det første fremhævede han, at tjenestemandsoverenskomsternes tiltræden af kommissionens resultat skete under den udtrykkelige forudsætning, at de foreslåede love trådte i kraft den 1. april i år, og at finansministeren som regeringens repræsentant i de efterfølgende forhandlinger med tjenestemandsoverenskomsterne havde stillet i udsigt, at lovene ville få virkning fra 1. april. Finansministeren karakteriserede i den henseende sin stilling således, at han måske var mest belastet af løfter.

Det andet, den højtærede finansminister fremhævede, var, at den statsfinansielle situation aldrig — i alt fald ikke i 12 år siden sidste tjenestemandsløve — havde været så gunstig som netop i øjeblikket for gennemførelse af en reform som den foreslåede med den kalkulerede merudgift på 140 mill. kr.

På denne baggrund bad den højtærede finansminister om partiernes tilslutning til forslagene, som de var fremsat.

Finansministeren fik derefter den følgende dag blank tilslutning fra socialdemokratiet, fra venstre og fra det konservative folkeparti — blank og uforbeholden. Jeg vil yderligere understrege, at der på intet tidspunkt fra anden side, altså heller ikke fra vor, havde været stillet noget andet forslag. Der var alene forlangt en overvejelse af de økonomiske betingelser for lovforslagenes gennemførelse, og efter den drøftelse, der

havde fundet sted, havde den højtærede finansminister fået den tilslutning, han selv havde bedt om. Når enkelte blade har skrevet noget andet, er dette ikke rigtigt.

Efter denne tilslutning indtrådte så de mere overraskende begivenheder. Det ærede medlem hr. Holger Eriksen har nu givet et bidrag til belysning heraf bl. a. ved at oplæse et længere stykke fra den udmærkede avis Horsens Folkeblad af en tale, jeg har holdt derovre, og jeg mærkede mig, at der ikke var noget i selve indholdet af denne tale, som det ærede medlem bestred eller kunne bestride. Der var kun ét punkt, det ærede medlem var utilfreds med, idet han mente, at jeg havde kaldt den højtærede finansminister for „bitte Viggo“, og jeg kan godt forstå, at det ærede medlem i betragtning af det altid omhyggelige og sobre ordvalg, han benytter sig af, også når han i sit blad har villet karakterisere sine politiske modstandere, blev meget hårdt ramt af denne — jeg erkender — lidt uforsigtige vending. Men det ærede medlem tog nu fejl, når han mente, at jeg drog sammenligning mellem den højtærede finansminister og mig. Sådan ligger det ikke. Jeg er i den situation, at jeg er i stand til at drage andre former for sammenligninger, og den sammenligning, som dette udtryk måske kunne være valgt til at karakterisere, var den, man kunne drage mellem den så store og dominerende stilling, den højtærede finansminister i kraft af alle sine — ikke mindst naturligvis af det ærede medlem og mig beundrede — egenskaber måtte indtage, og den knap så dominerende placering, den højtærede finansminister måske indtog på et bestemt tidspunkt af forhandlingerne. Det var sådan en sammenligning, der blev foretaget. Noget så dristigt, som at nogen af os i venstres folketingsgruppe kunne vove os frem og sammenligne os med den højtærede finansminister, har vi aldrig forsøgt på.

Det overraskende, der skete, var, at retsforbundets repræsentant, det ærede medlem hr. Niels Andersen, erklærede, at han havde en helt anden bedømmelse af den økonomiske stilling end den højtærede finansminister. Det ærede medlem kunne ikke tiltræde, at lovforslagene skulle træde i kraft den 1. april, og efter et gruppemøde i retsforbundet samme eftermiddag kom det ærede medlem tilbage til udvalget og stillede forslag